

Text > JÚLIA PASCUAL MATEU va néixer a Barcelona l'any 1993, però es va instal·lar a Girona per amor. Ja abans de saber escriure fluidament jugava a fer gargots en un full perquè tenia ganes d'explicar històries. També de llegir-les i escoltar-les. De cap curiós i amb un gran interès per la condició humana, es va fer infermera. Enguany, motivada per la creativitat que li ha tornat a aportar el segon fill, s'ha apuntat a l'Aula d'escriptura de Girona.

Un infern glaçat

Trec de la paella l'última mandonguilla fregida. En aquell oli, on ha quedat el greix de la carn i les restes de farina, hi aboco tota la ceba tallada ben petita. Ho remeno i abaixo el foc. Quan la ceba comença a marronejar li tiro un raig de vi ranci. Apujo el foc perquè s'evapori tot l'alcohol. A continuació, hi poso el tomàquet ratllat. Quan tot això ja està lligat, ho passo pel passapuré, ho afegeixo a la cassola on hi ha les mandonguilles, juntament amb els pèsols, la pastanaga i els moixernons, i cap al forn.

Mentre fa xup-xup, me'n vaig a la dutxa. M'agrada ensabonar-me i esbandir-me quan acabo de cuinar. Em trec la ferum de sofregit de la pell i dels cabells. L'aigua gairebé em crema, però això em relaxa. Creo una espècie de sauna que em dilata les venes i m'abaixa la tensió. Després, em vesteixo. Còmoda i abrigada, que és un febrer gebrat.

Surto al balcó. És fosc. Dins les cases hi ha llums tènues. Una bicicleta travessa el carrer amb un remoreig. Es troba amb un pare que camina de pressa tot donant la mà a la filla. Una dona gran obre un portal. I crec que les mandonguilles ja estan.

Les passo a una carmanyola d'alumini. I de la nevera, en trec tres més. Aquestes, plenes i atapeïdes de macarrons a la bolonyesa, trinxat i pollastre arrebossat. Ho poso tot en una bossa de nanses i hi afegeixo la xapata que he comprat aquest matí. Quan hi ha menjar amb salsa, cal poder-hi sucar pa.

Ja són les nou, així que surto de casa directa als jardins públics. Un cop soc allà, ho deixo tot sota del banc de sempre. Prèviament, ja he vigilat que no hi hagi ningú a prop. No sé més si per vergonya o per protegir aquests àpats.

Entro al bar de la cantonada, ronyós. Un parell d'homes miren el futbol. Demano un entrepà de truita i sec a la taula on sembla que ja hi hagi el meu nom. Observo la foscor de la nit. Un parell de fanals il·luminen feblement aquell trosset de parc on hi ha el banc. La paret de vidre em transmet la gelor de l'exterior. El toco. I malgrat estar protegida a dins, sento la temperatura de fora.

El repic del plat a la taula em treu dels meus pensaments. «Gràcies», etzibo al cambrer. Endrapo forçada, amb insistència i a consciència, perquè de gana no en tinc.

De sobte, una figura apareix a l'escena il·luminada pels dos fanals. El cor se m'accelera. Deixo l'entrepà al plat i atanso la mirada vint centímetres més a prop, com si aquesta diferència d'espai fos suficient per perfilar-ne els detalls. Només em cal veure el moviment del seu cos en caminar per identificar-lo. Me'l podrien posar entremig de vint homes amb la cara tapada i sabria dir quin és. Encara que cada cop el veig més esprimatxat, esguerrat i consumit. Replega les carmanyoles i n'obre una qualsevol. Menja un parell de trossos de pollastre amb les mans. Amb ànsia. Mira als costats, en estat d'alerta. Continc les llàgrimes. Vull sortir i cridar-lo, però sé que és el que no he de fer.

«Perdoni, està bé, senyora?» Faig un bot de la cadira que em torna a la realitat.

«Ai, sí... sí», menteixo. «Que em podria portar una camamilla, si us plau?». Li dono alguna ordre per tal que desaparegui del meu davant. I quan torno a observar a fora, ja el veig que marxa.

Desitjo tant que arribi el dia que posi seny! Que ens toqui el timbre de casa i ens digui que necessita ajuda per deshabituar-se. És horrorós, veure'l així. Ens ha arruïnat, ens ha agredit, ens ha destrossat i ens ha deshumanitzat. Ens ha fet viure un infern i ens ha fet passar pel procés més dolorós que mai no hauria imaginat: haver-li de barrar les portes de casa i ignorar-lo. Abandonar-lo al carrer a la seva sort. I malgrat tot — malgrat tot — continua sent el meu fill.

El cambrer em deixa la camamilla que no vull damunt la taula i m'adono que ja no he de fer res més en aquest bar. Quan surto em diu «Fins dimecres que ve» i sento una fiblada al cor. Faig una darrera llambregada al banc i penso que tornaré tots els dimecres que facin falta. Perquè mentre jo visqui, al meu fill mai no li faltará un plat calent.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.

Il·lustració > **AITOR AITZAMENDI** és alumne de dibuix i pintura de l'Escola Municipal d'Art.